

E. E. CUMMINGS

1

Λυσίκομη
 πού κόδεϊς νερολούλουδα
 διολέττες
 κιχώρια
 και τις μεγάλες πού φοδίζουν μαργαρίτες
 μέσα στο χωράφι ώραία
 με θλιμμένα λίγο μάτια
 Μι' άλλη έρχεται
 λουλούδια κόδοντας κι αυτή

2

Ο Μπούφαλο Μπίλ είναι
 μακαρίτης
 πού γύριζε
 καβάλλα σ' ένα σάντολειονερο—άσημένιο
 επιδήτορα
 κι έσπαγε έναδύοτριάτέσσεραπέντε περιστέριαστη στιγμή
 Χριστέ μου
 ήταν ώραϊος άντρας
 κι εκείνο πού θέλω νά ξέρω είναι
 αν σ' άρέσει τό γαλανομάτικό σου άγόρι
 Κύριε Θάνατε

3

μετ' από πέντε
 φορές τό ποίημα
 τής μνήμης σου
 ξαφνιάζει μ' έπωδó
 παραλογιζόμενου καλοκαιριοú
 πού μ' άποκριτικούς
 τρόπους σκεπάστηκε από ανανέωση
 τό σώμα μου γυρνάει πρòς
 σένα
 πάλι γιατί τ' άστρα έχουν
 τελειώσει μέσα στα εύγενέστερα δέντρα και
 ή γλώσσα των φύλλων επαναλαμβάνει
 τελική τελειότητα
 ενώ άξίζει τής ανατολής ή αύγής.
 είμαι ξαπλωμένος στο μάκρος μου, ανασαίνοντας
 με κλειστά μάτια
 τη γλυκειά γή πού είσαι ξαπλωμένη

4

παρ' όλα παρά τό κάθε τι
 πού αναπνέει και κινείται άφου ή Καταδίκη
 (με άσπρα μακρότατα χέρια
 λσιώνοντας κάθε πτυχή)
 βά λειάνει όλότελα τό νοú μας

—πρòτου νά φύγω από την κάμαρά μου
 γυρνώ, και (σκύβοντας
 μέσα στο πριω) φιλω
 τό μαξιλάρι αυτό, αγαπημένη
 πού τά κεφάλια μας ζούσανε κι ήταν.

5

άφου τό αίσθημα είναι πρòτο
 όποιος και λίγο νοιάζεται
 γιά των πραγμάτων τη σύνταξη
 ποτέ του δέ θα σέ φιλήσει τέλεια
 τέλεια νά 'μαι τρελός
 ενώ είναι ή "Ανοιξη στον κόσμο
 τό αίμα μου τό επιδοκιμάζει,
 και τά φίλια είναι μοίρα πιδ καλή
 άπ' τη σοφία

κυρία σ' όλα τα λουλούδια όρκίζομαι. Μην κλαίς
 —τό πιδ καλό κίνημα του μυαλού μου είναι πιδ λίγο άπ'
 τό φτερούγισμα των βλεφάρων σου πού λέει

είμαστε ό ένας γιά τον άλλο: λοιπόν
 γέλα, γέρνοντας στα χέρια μου
 γιατί ή ζωή δέν είναι παράγραφος

και μου φαίνεται ό θάνατος δέν είναι παρένθεση

6

τόσο πολúς είναι ό καιρός πού είναι με την καρδιά σου ή
 (καρδιά μου
 κλεισμένη στα μπλεγμένα χέρια μας μέσα
 σ' ένα σκοτάδι όπου νέα φώτα αρχίζουν και
 αύξάνονται,
 πού ό νοúς σου περπατάει μες
 στο φίλι μου σαν τον ξένο
 μες στους δρόμους και στα χρώματα τής πόλης—

πού ίσως ξέχασα
 πώς, πάντα (άπό
 αυτές τις σπεύδουσες ώμότητες
 του αίματος και τής σάρκας) ή "Αγάπη
 έπινοεί τό πολú βαθμιαίο της κίνημα,
 και σκαλίζει τη ζωή αλωνιότητα

—κι ύστερα οι χωριζόμενοι έαυτοί μας γίνονται μουσεΐα

γεμισμένα μ' επιτήδεια στριμωγμένες μνημες

7

κάπου πού δέν ταξίδεψα ποτέ, χαρούμενα μακριά από
 κάθε εμπειρία, τη σιωπή τους έχουνε τα μάτια σου:
 στο πιδ εύεραστό σου κίνημα είναι πράγματα πού μέσα
 τους με κλείνουν,
 ή πού νά τ' άγγίξω δέ μπορώ γιατί μου είναι πολú κοντά

τό ελάχιστό σου κοίταγμα εύκολα έξω θα με δγάλει
 μόλο πού έκλεισα σα δάχτυλα τον έαυτό μου,
 άνοίγεις πάντα πέταλο τό πέταλο τον έαυτά μου όπως ά-
 νοίγει ή "Ανοιξη
 (γγίζοντας επιδέξια, μυστηριακά) τό πρòτο της τριαν-
 (τάφυλλο

ή αν είναι επιθυμία σου νά με κλείσεις, έγώ και
 ή ζωή μου ώραία πολú, ξάφνου, θα κλείσουμε
 όπως όταν ή καρδιά τούτου του λουλουδιού φαντάζεται
 τό χιόνι πού παντού προσεκτικά κατεβαίνει

τίποτα πού έχουμε νά καταλάβουμε σ' αυτό τον κόσμο δέν
 (τη φτάνει
 τη δύναμη του ότι είσαι τόσο εύθραυστη πολú: πού ή ύ-
 (φή της
 μ' εξαναγκάζει με τό χώμα των χωρών της,
 δίνοντας θάνατο γι' αντίλλαγμα και με την κάθε ανάσα
 (αίωνια

(δέν ξέρω τι σε σένα είναι πού κλείνει
 κι άνοίγει' μόνο κάτι μέσα μου καταλαβαίνει
 πώς των ματιών σου ή φωνή είναι πιδ θαθεία άπ' τα τρι-
 (τάφυλλα)
 κανείς, ούτε ή βροχή, δέν έχει χέρια έτσι μικρά

8

για την αγάπη νά 'σαι όπως ή βροχή στο χώμα νά δη-
 (μιουργεί
 έμένα βαθμιαία (ή όπως αυτοί πού δγαίνουν τώρα

οί λόφοι έφευρίσκουν τόν άέρα)

μόνο άνάσαινε τό κάθε πώς μου
τό τρεμμένο μου ποϋ τό άκόμη άόρατό μου πότε. Περίμενε
άν δέν είμαι καρδιά, γιατί τουλάχιστον χτυπάω
—πάντα νά σκέφτεσαι πώς έφυγα σάν ήλιος πού νά φεύγει
πρέπει

κάποτε, νά κάνει σταθερή νά φαίνεται μιά γή γιά σένα:
νά θυμάσαι (όπως εκείνα τά μαργαριτάρια 'τιδ πολύ παρα
πού περιβάλλουν τούτο τό λαιμό)

ότι φοράω τούς πιό άκριβούς σου φόβους πέρα άπ' τό ή-
(τάπαυστό τους

(ούτε μιά συλλαβή δέν έχει άπ' τής καρδιάς τήν ποθεινή
(θολή)
γιγάντια γλώσσα άπώλεια ή κέρδος άπό κατηγορία ή
(έξαινο)
μά θά πεθόνουνε σκέψεις πολλές πού δέ γεννήθηκαν άπ'
(δνειρο

τήν ώρα πού φτερά καλωσορίζουν τή χρονιά κι όρχοϋνται
(δέντρα (καί φαντάζομαι
κι άν δυθιστούν πόθος και κόσμος, ένα ποίημα θά κολυμπάει

9

ας είναι πάντα ή καρδιά μου άνοιχτή στά μικρά
πουλιά πού είναι τά μυστικά τής ζωής
ό,τι κι άν τραγουδούν είναι καλύτερο άπό τό νά ξέρεις
κι άν πρέπει οί άνθρωποι νά μή τ' άκούν οί άνθρωποι εί-
(ναι γέρο

ας περιφέρεται δώθε και κείθε ό νοϋς μου πεινασμένος
κι άφοδος και διψασμένος κι ευλύγιστος
κι άκόμη κυριακή κι άν είναι άς κάνω λάθος
γιατί όποτε έχουν δικιο οί άνθρωποι δέν είναι νέοι

κι εγώ ό ίδιος τίποτα άς μήν κάνω χρήσιμο
και σένα ν' αγαπώ τόσο πολύ πιό αληθινά
πού έτσι τρελός δέν ήτανε ποτέ πού νά μπορούσε ν' ά-
(ποτύχει
νά σπρώξει όλο τόν οϋρανό άπό πάνω του μ' ένα χαμόγελο

10

έά 'σαι πάνω άπ' όλα τά πράγματα χαρούμενος και νέος.
Γιατί άν είσαι νέος, όποια κι άν φοράς ζωή

έά γίνει έσύ· και άν είσαι χαρούμενος
του ότιδιήπτε ή ζωή θά γίνει έαυτός σου.
Τίποτα περισσότερο άς μή χρειάζονται τά κοριτσάγορα
(άπ' τ' άγοροκόριτσα:
μπορώ αύτήν μονάχα ν' αγαπάω όλοκληρωτικά

πού τ' όποιο της μυστήριο κάνει κάθε άντρός
τή σάρκα νά ντυθεί τό διάστημα κι ό νοϋς του νά ξεντύνε-
(ται τό χρόνο

νά σκεφτείς ποτέ σου, άς μήν τ' άφήσει ό θεός νά γίνει
και (στην ευσπλαχνία του) άς φεισθεί αύτήν πού είναι ή-
(ληθινή αγάπη:
γιατί έτσι ή γνώση ψεύδεται, ό έμβρυακός ό τάφος
πού τόν λένε πρόοδο, κι ή άρνηση είναι πεθαμένη όχι —
(καταδική.

Καλύτερα νά μάθαινα άπό ένα πουλί νά τραγουδω
παρά δέκα χιλιάδες άστρα νά διδάξω εγώ νά μή χορεύουν

11

όσοι είχαν τόσο σκοτεινή καρδιά δέν έπρεπε νά 'χουν μι-
(λήσει,
μιά μικρή άθωότητα νά τραγουδήσουν θά τούς κάνει
μάθε τους νά βλέπουν όσους δέν έμπόρεσαν νά μάθουν νά
(κοιτάνε

—άπ' τήν πραγματικότητα όλόκληρου του τίποτα
στ' αλήθεια θά ύψωθεί ένα όλόφωτο όλο·

ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ROBERT FROST

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΘΗΚΕ

Δυό δρόμοι χωρισμένοι στό κίτρινο δάσος,
λυπάμαι πού δέν θάταν βολετό νά περπατήσω και στοϋς δυό
και νά 'μαι πάντα ένας. Στάθηκα πολύ
και κοίταξα κάτω τόν ένα όσο μπορούσα
ώσου χανότανε στά ύπόγεια τής γής.
"Υστερα πήρα τόν άλλο, μ' άλαφρή καρδιά
πιστεύοντας πώς κάνω τό καλύτερο
γιατί ήταν χλοερός κι ήθελε τή φθορά
άν και τό πέρασμα σ' αυτούς
τούς είχε φθείρει και τούς δυό τό ίδιο.
Και οί δυό άπλώνονται αυτό τό πρωινό όλόϊδια
χωρίς ένα μαϋρο άχνάρι πάνω στά φύλλα.
"Ω, άφησα τόν πρώτο γιά μιάν άλλη φορά
άν και ήξερα πώς ένας δρόμος όδηγεί στό σκοπό
κι άμφέβαλα άν θά μπορούσα νά ξαναγυρίσω.
Κι έτσι θά διηγούμαι μέ στεναγμό
γιά γενιές και γενιές:
Δυό δρόμοι χωρισμένοι σ' ένα δάσος, κι εγώ
έγώ πήρα τόν λιγότερο περπατημένο
κι είναι μονάχα αυτό πού έχει σημασία.

VACHEL LINDSAY

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

'Ο γέρο Εϋκλείδης έουρε ένα κύκλο
πάνω στην άμμουδιά έδω και χρόνια
και τόν κάλυψε μέ διάφορες γωνίες.
"Η γκρίζα του γενειάδα
συγκατένευσε και συζήτησε πολύ
γιά τόξα και περιφέρειες
διάμετρος και άλλα τέτοια.
"Ένα σιωπηλό παιδί καθότανε κοντά τους
άπ' τό πρωί ως τό μεσημέρι
γιατί έφτιαχναν τόσο όμορφες
εικόνες, στρογγυλές, άπ' τό φεγγάρι.
Μετάφρ.: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

κάνε τήν πιό πλήρη άπελπισία τήν πιό τέλεια χαρά,
τό πουθενά έδω, ώραίο τό ποτέ:
μια μικρή άθωότητα δημιουργεί μιά μέρα.

Και κάτι πού σκέφτεσαι ή κάνεις ή ποθείς χωρίς
μια μικρή άθωότητα, κι άν ήταν
κόκκινο όσο ό τρόμος κι όσο ή μοίρα πράσινο,
γκρίζα θά χρεωκοπήσει κι άνιαρά θά έξαφανιστεί

μά ή δύναμη ή περήφανη πού έχει ό θάνατος ό ίδιος άχανή,
τόσο δέν είναι όσο μιά μικρή άθωότητα

12

ευχαριστώ Σένα Θεέ γιά τήν πολύ αύτήν εκπληκτική
ήμέρα: γιά τά πηδηχτά πράσινα πνεύματα τών δέντρων
κι ένα γαλόνι άληθινό δνειρο οϋρανού και γιά τό κάθε ή-
πού είναι φυσικό πού είναι άπειρο πού είναι ναι
(έγώ πού έχω πεθάνει πάλι σήμερα είναι ζωντανός,
κι αύτή είναι ή γενέθλια μέρα του ήλιου· αύτή είναι ή γε-
(νέθλια

μέρα τής ζωής και τής αγάπης και τών φτερών: και τής
(χαρούμενης

μεγάλης συγκυριακής δίχως όρια γής)

πώς θά μπορούσε δοκιμάζοντας άκούοντας βλέποντας
άνασαινοντας τ' όποιο — ύψωμένο άπ' τ' όχι
όλου του τίποτα — δν ανθρώπινο μονάχα ύπάρχοντας
τόν ανεφάνταστο ν' άμφισοητεί 'Εσένα;

(τώρα τ' άφτιά τών άφτιών μου ξυπνοϋν και
τώρα τά μάτια τών ματιών μου άνοίγουν)

Μετάφρ. ΣΩΚΡΑΤΗΣ Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ